

man ikke veed, hvad Virkningen bliver. Saa Tilfælde kan det ikke nytte, at man har Mulkten hængende over ham; man kan ingen Anvendelse gjøre ved den, hverken egekvæde den i hans Gods eller sætte ham i Fængsel, nemlig fordi han er borte. Men selv om man maatte være af den Ansættelse, at det var et Hjælpemiddel, der kunde træde til, hvor disse Friste af 4 Maaneder efter § 10 eller 6 Maaneder efter § 14 ere overstredne, uden at den, hvis Varemærke en Anden uretmæssig har taget, har benyttet disse Friste til at anlægge Søgmaal, selv om man maatte mene gennem Søgmaal til Stadeserstatning sammenfnyttet med Tvangsmulktier til at tage Registreringen tilbage at kunne hjælpe derpaa — saa forekommer det mig dog, at det vil have været rigtigst og rettest at give en Regel i selve Lovforslaget, naar man maa erkjende, at det er rigtigst, og jeg kommer tilbage til, at i alle Tilfælde er den Handling at bemægtige sig en Andens Varemærke og lade det indregistrere paa sit Navn, af en saadan Karakter, at den ikke i mindste Maade fortjener nogen lovmæssig Beskyttelse, men at den endog af vor Lovgivning karakteriseres som strafbar, og at det derfor i og for sig hverken kan være principmæssig rigtig eller praktisk nødvendigt ved Saffskættelsen af visse Tidsgrændser at give en saadan Handling Autorisation som lovbekyttet.

Seg skal endnu tillade mig en lille Bemærkning. Der staar i Lovforslagets § 18, at naar man forlanger en Udskrift af Varemærkeeregistret, saa kan man ikke forlange at faae ogjaa de indregistrerede Afbildninger med. Seg veed egentlig ikke hvorfor, thi ifølge § 3 skal der medfølge 2 Clicheer af Varemærket, naar Registreringskontoret har dem, saa veed jeg ikke, hvad der kan være i Veien for i Udskriften tillige at give et Aftryk af disse. Seg forudsætter nemlig, at det er Meningen, at Kontoret skal beholde Clicheerne. Det staar udtrykkelig i Loven af 2den Juli 1880, at de ikke skulle tilbagegives. Dette er ubeladt her, men der er heller ikke sagt, at de skulle gives tilbage, saa jeg antager, at dette heller ikke efter dette Lovforslag er Meningen. Seg kan saa meget mindre se, at der er Grund til ikke at lade Aftryk følge Udskriften, som det, hvorpaa det jo netop kommer an for den, der begjærer en Udskrift, er, nødtagtig at kunne overbevise sig om, hvorledes dette Varemærke ser ud, for at han kan tage sig i Vare for at komme det for nær og deslige, og det er jo kun gennem selve Tegningen, at man i Virkeligheden kan komme til nødtagtig Kundskab om, hvorledes Varemærket ser ud. Ingen Beskrivelse af en Tegning kan jo paa nogen

Maade være fuldestgjørende i Sammenligning med den Nytte, man kan have af at se selve Afbildningen.

Ordføreren (C. Hage).

Seg maa naturligvis erkjende, at Spørgsmaalet om, hvorvidt de 4 Maaneder er en tilstrækkelig og rimelig Indsigelsesfrist eller ei, er Noget, som der kan være forskjellige Meninger om. Seg tror nu, at praktist set ville 4 Maaneder i Reglen være tilstrækkelige, i alt Fald for alle indenlandske Mærker. Det skulde gaa løierligt til, om en Indlænding, naar en anden Mand her i Landet kommer og knupper hans Varemærke, ikke i Løbet af 4 Maaneder skulde blive det vaer eller blive gjort opmærksom derpaa. Derimod er det naturligvis mere sandsynligt, at Indehaveren af et udenlandsk Mærke i Løbet af 4 Maaneder mulig ikke bliver opmærksom paa Sligt. Men paa den anden Side maa det jo først og fremmest erindres, at saaledes som Forholdene ere nu, har han aldeles ingen Frist til at gjøre Indsigelse; ved det her Foreslaaede stilles derfor ogsaa Udlændinge langt gunstigere end hidtil. Dernæst maa det heller ikke glemmes, at vi efter denne Lov ville stille Udlændinge langt fordelagtigere, end vi selv ere stillede i adskillige andre Lande. Ganste vist er det klart, at det at søge at sfrarane en anden Mand hans Varemærke, aldrig kan blive nogen hæderlig Handling; men det er dog altid et Spørgsmaal, om man i den Slags internationale Forhold har Anledning til at tilstaa Udlandet større Beskyttelse, end det fra sin Side indrømmer til Gjengjæld. Jøvrigt tror jeg ogsaa, at man kan gaa ud fra, at i de fleste Tilfælde, hvor der gjøres Forsøg paa at stjæle en Udlændings Mærke, vil det dreie sig om Mærket paa Varer, der allerede have opnaaet en saadan Afsetning her i Landet, at Bedkommende gennem sin Agent eller sine Forbindelser her vistnok vil have Veilighed til i Tide at blive gjort opmærksom paa det stete Attentat. — Hvad angaar det sidste Punkt, som min ærede Nabo fremdrog, kan jeg ikke sige Andet, end at jeg formoder, at den paa gjældende Bestemmelse er sat ind i Loven, fordi man har anset det for en altfor stor Veilighed for Kontoret at skulle lade enhver Udskrift ledsage af et Aftryk af Mærket. Seg maa iøvrigt erkjende, at jeg ikke kan tænke mig, at Veiligheden vilde være særdeles stor, men jeg antager derfor ogsaa, at det vil være tilstrækkeligt, at Ministeren, saafremt ellers Intet er til Hinder, giver Registratør et Blik om i saa Henseende at vise sig tjenstvillig. Naar det er sagt i